

Prvá nedeľa adventná c

1. december 2024

Lk 21, 25 - 28, 34 - 36

Milé sestry a bratia v Kristovi

Svet v ktorom žijeme nám aj pripravuje mnohé otázky. Ak sme úprimní, vidíme všade problémy: ekológia, demografické zmeny, snaha hnať ekonomiku k stále väčšiemu nezmyselnému rastu, potom sú tu oprávnené nároky chudobnejších a menej šťastných krajín. Mala by to byť pre nás výzva k tomu, aby sme sa s tým snažili niečo robiť - aby sme sa snažili to zlepšiť. Väčšine ľudí to ale paradoxne vyhovuje. Sú zvyknutí na nefungujúci život, nefungujúce vzťahy, zle fungujúcu spoločnosť, a aj keď si niekedy zanáďavajú, predsa len si nakoniec zvolia to isté. Dokonca sú schopní podporiť tých, ktorým ide len o vlastnú moc, vlastné mocenské nároky.

Text evanjelia prvej adventnej nedele hovorí tiež o katastrofách, ohrozeniach. Možno niekto ho prenesie na dnešnú situáciu, v ktorej sa mnohí s obavami pozerajú do budúcnosti a v dohľadnej budúcnosti nevidia nič, čo by mohlo pomôcť, odvrátiť od nás hrozby, ktoré sa valia dejinami. A zase tí depresívnejší sú s tým aj spokojní, veď je to niečo, na čo si zvykli po celý svoj život a robiť s tým niečo by vyžadovalo námahu.

Len nezabudnime pritom, že ak Ježiš hovorí o znameniach na nebi, o úzkosti medzi národmi na zemi, o strachu z toho čo má prísť, tak nehovorí preto, aby nás ešte viac naplašil, aby potvrdil náš pesimizmus. Nezabudnime na jeho výzvu: Keď sa toto začne diať - „vzpriamte sa, zodvihnite hlavu, lebo sa blíži vaše vykúpenie.“ Pritom sa nemýľme: to vykúpenie nepríde nejako automaticky - na spôsob Deus ex machina, nepríde bez nás. Preto Ježiš nás neuspáva svojim príslubom, ale chce, aby sme počuli aj druhú časť jeho výzvy - „bedlite a modlite sa“. To je niečo, čo nám pripomína, že spása prichádza vtedy, keď sa preberieme, a sme schopní niečo konať, niečo meniť, nielen sa viezť životom.

Čo teda hovorí Ježišova výzva „bedlite sa modlite sa“, výzva k bdlosti? V dnešnom úryvku sa vyskytuje až štyrikrát. Slovo bedlite by sme mohli v slovenčine nahradiť výrazom nenechať sa uspať - nepodľahnúť spánku, falošnému pokoji. V čom vidieť spánok dnešného človeka? Dnešný človek je často akčný, nedá sa povedať, že by príliš oddychoval. Nezriedka dokonca naopak až príliš málo spáva. Aká je ale jeho aktivita? Najčastejšie ňou hľadá len samého seba. Cez akési zrkadlové obrazy seba samého, cez falošné vzťahy, cez stále opakovanie tých istých chýb. Naše aktivity sú tak akýmsi behom škrečka po koliesku, ktoré sa krúti stále ďalej, len nevedie nikam. Skutočný život nám nahrádzajú veci, ktoré hromadíme okolo seba, najväčšou radosťou sa stalo nakupovanie.

Pri tom už nepotrebujeme rozlíšenie na pracovný deň a sviatok. Sviatok už mnohým nedáva zmysel - nanajvýš akási zvláštna nostalgia, smútok Vianoc je niečo, na čom ešte podivuhodným spôsobom lipneme. Inak už máme aj sviatky zasadené do kolobehu vecí, nakupovania. To nám má nahradiť skutočný život, druhého človeka, vzťahy. Nehovoriac už o Bohu, ktorého sme tiež už len zväčša zasadili do toho svojho podivuhodného života. Boh ako akýsi hlavný kontrolór nákupného centra nášho života. Boh, ktorý má zmysel pre naše nezmyselné šomranie a krútenie sa v bludnom kruhu. Boh ako tichý spoločník nášho konzumu pri obrazovke. Boh ako ten, ku ktorému sa chceme priblížiť neustálym sledovaním toku informácií na našich tabletoch a smartfónoch.

V minulý týždeň som v čakárni u lekára pozoroval čakajúcich ľudí, ktorí si krátili čas tokom infomácií na svojich smartfónoch. Ako sa blížil začiatok ordinačných hodín, ľudia začali sledovať tých ostatných, ale len ako niekoho, kto by ich mohol predbehnúť, či ktorého by mohli predbehnúť oni samotní. Vtom do čakárne vstúpil vlečúci sa pacient, zjavne po porážke, ledva sa hýbajúci minimálnou rýchlosťou o svoje barle, ťahajúc za sebou nehybnú nohu. On sa už nikam neponáhľal, už nepotreboval dokazovať samého seba. Ale jediný mal v tvári pokoj, porozumenie aj pre iných. Až natoľko sme upadli sami do seba, až natoľko potrebujeme dokazovať si samých seba.

Je tu teda aj druhá časť Ježišovej adventnej výzvy - bedlite a modlite sa. Teda nielen bedliť, ale aj modliť sa, hľadať živého Boha - nie toho vzdialeného na nebi, ktorý má zázračne vyriešiť všetko to, čo my ľudia zbabreme, nie toho ďalekého, na ktorého si spomenieme vo chvíli ohrozenia. Ale toho Boha, ktorý sa nám, už dospelým ľuďom ozýva v našom vlastnom vnútri, je nám blízko cez náš životný príbeh. S ním máme viesť dialóg, rozhovor. Nielen donekonečna reprodukovat nezdravý vzťah k Bohu, ale hľadať skutočného Boha života. Mať Boha pri sebe je niečo viac, ako len občas zarecitovať modlitbu, či uctiť si články Desatora, alebo ísť do kostola. Mať Boha pri sebe znamená hľadanie toho Iného hlasu v nás, v našom vnútri. Hlasu, ktorý nám bráni, aby sme egoisticky kráčali len za nami samotnými, ktorý nás vyzýva prerušiť nezmyselné kruhy, .ktorý sa nám prihovára smerom k tým druhým.

Čas adventu môže byť aj čas milosti. Nielen ten liturgický advent, ale aj advent nášho života. Môže sa stať časom, ktorý dá zmysel všetkému ostatnému, práci a námahe, zhonu. Ak nezabudneme bdiieť a modliť sa, potom budeme mať silu pri všetkom čo sa deje, zodvihnúť hlavu a blížiť sa k nášmu vykúpeniu. Poďakujme za dnes za túto možnosť, ktorú nám Boh dáva.